

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcătorii – Constantin Alerguș, Ion Guzun,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocata Cernit Taisia în numele inculpaților Saldiz Habib și Orhan Hassan, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cahul din 16 decembrie 2015 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 februarie 2016, în cauza penală în privința lui

Saldiz Habib,

născut la 21 mai 1982, originar din Turcia, domiciliat pînă la reținere în or. București, str. Gura Ialomiței nr.7, bl.8, ap.210, sectorul 3, România

și

Orhan Hassan Barhan,

născut la 08 aprilie 1996, originar și domiciliat pînă la reținere în or. Kerkuk, bd. 7 Nisan, nr.518, Irak.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 17 noiembrie 2015 - pînă la 16 decembrie 2015 (instanța de fond);
2. de la 04 ianuarie 2016 - pînă la 16 februarie 2016 (instanța de apel);
3. de la 26 aprilie 2016 – pînă la 20 iulie 2016 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 16 decembrie 2015, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Saldiz Habib și Orhan Hassan au fost condamnați în baza art. 325 alin. (2) lit. b), c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu amendă în mărime de 3000 unități convenționale, fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Corpurile delictive și anume banii în sumă de 2500 Euro, compusă din 5 bancnote cu nominalul de 500 Euro fiecare cu seria și numărul după cum urmează: - una bancnotă cu nominalul de 500 Euro, anul emisiei 2002 seria și

nr.X07126573331; - una bancnotă cu nominalul de 500 Euro, anul emisiei 2002 seria și nr.X00406009721; - una bancnotă cu nominalul de 500 Euro, anul emisiei 2002 seria și nr.X03230040737; - una bancnotă cu nominalul de 500 Euro, anul emisiei 2002 seria și nr.X31056062583; - una bancnotă cu nominalul de 500 Euro, anul emisiei 2002 seria și nr.X03171136295, ridicate în cadrul cercetării la fața locului din 05.11.2015, împachetate în pachetul nr.2, potrivit art. 162 alin.(4) Cod de procedură penală au fost trecute în venitul statului.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Saldiz Habib acționând de comun acord cu Orhan Hassan, la data de 05 noiembrie 2015, la momentul trecerii frontierei de stat a Republicii Moldova, prin punctul de trecere a frontierei Giurgiulești – Galați, în jurul orelor 08³⁰, având intenția de a oferi bani unei persoane publice, în legătură cu efectuarea de către aceștia a controlului actelor de identitate a lui Orhan Hassan care sa numit Hasanov Mustafa și depistarea semnelor de falsificare a cărții de identitate și anume a pașaportului bulgar nr. 351883317, pe numele cet. Hasanov Mustafa Haliliov, în cadrul discuției cu șeful sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, d-nul Voloșin Alexandru în sediul sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, care întocmea actele procedurale pe marginea materialului demarat pe faptul presupusei falsificări a cărții de identitate și anume a pașaportului bulgar nr. 351883317, pe numele cet. Hasanov Mustafa, au propus, promis în vederea oferirii și dării lui Voloșin Al. suma de 2500 Euro pentru permiterea trecerii frontierei a R.Moldova de către Orhan Hassan Burhan și neexaminarea și adoptarea măsurilor necesare de către acesta în legătură cu cercetarea presupusei falsificări și utilizare a actului de identitate menționat pe numele lui Hasanov Mustafa Haliliov, adică pentru îndeplinirea unor acțiuni în exercitarea funcției sale și contrar acesteia.

Ulterior, în continuarea intenției lui infracționale în biroul de serviciu a sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, Saldiz H., i-a transmis suma de 2500 Euro șefului sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, d-nul Voloșin Al. pentru permiterea trecerii frontierei Republicii Moldova de către Orhan Hassan Burhan, și neexaminarea, adoptarea măsurilor necesare de către acesta în legătură cu cercetarea presupusei falsificări și utilizare a actului de identitate menționat pe numele lui Hasanov Mustafa Haliliov, pe care-l deținea Orhan Hassan Burhan.

Orhan Hassan, acționând de comun acord cu Saldiz Habib, la data de 05

noiembrie 2015, la momentul trecerii frontierei de stat a Republicii Moldova, prin punctul de trecere a frontierei Giurgiulești-Galați, în jurul orelor 08³⁰, avînd intenția de a oferi bani unei persoane publice, în legătură cu efectuarea de către aceștia a controlului actelor de identitate a lui care sa numit Hasanov Mustafa și depistarea semnelor de falsificare a cărții de identitate și anume, a pașaportului bulgar nr.351883317, pe numele cet. Hasanov Mustafa, pe care-l deținea, în cadrul discuției cu șeful sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, d-nul Voloșin Alexandru în sediul sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, care întocmea actele procedurale pe marginea materialului demarat pe faptul presupusei falsificări a cărții de identitate și anume a pașaportului bulgar nr. 351883317, pe numele cet. Hasanov Mustafa, au propus, promis în vederea oferirii și dării lui Voloșin Al. suma de 2500 Euro pentru permiterea trecerii frontierei R.Moldova de către Orhan Hassan, cu neexaminarea și adoptarea măsurilor necesare de către acesta în legătură cu cercetarea presupusei falsificări și utilizare a actului de identitate menționat pe numele lui Hasanov Mustafa, adică pentru îndeplinirea unor acțiuni în exercitarea funcției sale și contrar acesteia.

Ulterior, în continuarea intenției infracționale, în biroul de serviciu a sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, prin mijlocitorul Saldiz Habib, i-a transmis suma de 2500 Euro șefului sectorului Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, d-nul Voloșin Al. pentru permiterea trecerii frontierei R. Moldova de către Orhan Hassan, cu neexaminarea și adoptarea măsurilor necesare de către acesta în legătură cu cercetarea presupusei falsificări și utilizare a actului de identitate menționat pe numele lui Hasanov Mustafa pe care-l deținea Orhan Hassan Burhan.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Habrovan Andrei în numele inculpaților Saldiz H. și Orhan H., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri, cu stabilirea pedepsei în baza art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 an fiecăruia. Consideră că pedeapsa stabilită, este prea aspră, iar instanța nu a luat în considerație solicitările acuzatorului și apărătorului privind aplicarea art. 90 CP.

Nu este de acord cu motivarea soluției instanței de fond, care a conchis că inculpații sunt cetățeni străini, nu au loc permanent de trai pe teritoriul RM, astfel ar fi imposibilă executarea pedepsei condiționate. Or, prevederile art. 90 Cod penal, nu face asemenea excepții sau restricții de aplicare în cazul

cetățenilor străini sau celor fără loc permanent de trai. Mai mult ca atât, Orhan H. și Saldiz H. cunosc despre consecințele nerespectării art. 90 CP, iar instanța nu a ținut cont că inculpații dispun de spațiu de locuit temporar pe teritoriul RM, fapt confirmat prin declarația notarială anexată la materialele cauzei.

Astfel, instanța urma să țină cont că inculpații nu neagă săvârșirea infracțiunii imputate, ba dimpotrivă, au declarat că recunosc în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și încadrarea juridică reținută, solicitând judecarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală. Reținând cele nominalizate, instanța urma să ofere inculpaților posibilitatea reală să-și dovedească corectarea lor în afara închisorii, iar cea mai optimă soluție fiind suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Totodată, apelantul a indicat că infracțiunea incriminată a fost comisă pe teritoriul unui stat străin pentru inculpați, care nu cunosc limba de comunicare, nici legislația penală a RM, aflându-se pentru prima dată pe teritoriul statului RM.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 februarie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de avocat în numele inculpaților.

5. Instanța de apel a conchis că, vina inculpaților de comiterea infracțiunii imputate este dovedită pe deplin prin probele, cercetate în cadrul ședințelor de judecată, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor.

Totodată, a menționat că, promisiunea, oferirea sau darea unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin pentru a îndeplini anumite acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, prin sine este prejudiciabil raporturilor de bună credință stabilite într-un stat de drept, sau infracțiunea comisă de inculpați este prevăzută la Capitolul XV Cod penal – *Infracțiuni contra bunei desfășurări a activității în sfera publică*.

Mai mult ca atât, instanța a reținut faptul că nimeni nu poate fi considerat că nu cunoaște legea și nimeni nu poate fi apărat de răspundere invocând necunoașterea prevederilor ei, aceasta nu exonerează de răspundere. Principiu, care se aplică nu doar pe teritoriul R. Moldova, precum și nu doar pe teritoriul acestui stat este considerată infracțiune darea banilor unei persoane publice pentru a îndeplini anumite acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

Cunoașterea și respectarea legii definesc atitudinea civică, comportamentul etic, grija față de valorile sociale, apărate și promovate prin

actele normative, față de interesele fundamentale ale întăririi și dezvoltării societății. Legile și celelalte acte normative sunt aduse la cunoștință prin publicarea lor în Monitorul Oficial al RM, precum și prin alte mijloace de comunicare.

Art. 23 din Constituția RM, prevede că fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică, iar statul asigură acestuia de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Potrivit art.5 Cod penal, persoanele care au săvârșit infracțiuni sînt egale în fața legii și sînt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

Referitor la pedeapsa stabilită inculpaților de prima instanță, instanța de apel a constatat că aceasta este una echitabilă și se încadrează în limitele legii, la care s-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, ținîndu-se cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunii comise, că infracțiunea imputată inculpaților, conform prevederilor art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor grave, de persoana acestora, și anume că Orhan H. este bolnav, iar Saldiz H. are la întreținere un copil minor, de faptul că aceștia sunt pentru prima dată atrași la răspundere penală, au recunoscut vina, contribuind la descoperirea infracțiunii.

Astfel, instanța a respins ca neîntemeiat argumentul avocatului, precum că pedeapsa aplicată este una inequitabilă și prea aspră, inclusiv decît cea solicitată de către acuzare și apărare, indicînd că judecătorii la îndeplinirea justiției sunt independenți și se supun numai legii, astfel aceștia nu depind nici de partea apărării, dar nici de cea a acuzării, luînd decizii doar în baza legii.

Reieșind din circumstanțele stabilite, instanța de apel a conchis că măsura de pedeapsă sub formă de închisoare aplicată inculpaților a fost individualizată corect, este echitabilă și întemeiată, care va atinge scopul de corectare și reeducare a acestora, fiind proporțională faptelor comise, neexistînd nici un temei privind aplicarea art. 90 Cod penal.

La fel, s-a indicat că nu poate fi reținut nici temeiul invocat referitor la practica CEDO privind condițiile degradante și inumane de detenție, deoarece acest motiv al apelului se referă la executarea pedepsei, dar nicidecum la

stabilirea pedepsei.

Cît privește argumentul apărării că Orhan Hassan este grav bolnav, iar locul unde este deținut este contraindicat din punct de vedere medical, instanța a menționat că din certificatul medical anexat la materialele cauzei nu rezultă că acesta suferă de vre-o boală din lista bolilor care constituie temeiul prezentării condamnatului grav bolnav pentru liberarea de la executarea pedepsei, listă care este anexă la Regulamentul cu privire la modul de prezentare pentru liberarea de la executarea pedepsei condamnaților grav bolnavi, astfel, nefiind acesta nici un temei de aplicare a prevederilor art. 95 CP. Mai mult că, art. 249 alin.(1) Cod de executare, stipulează dreptul la asistență medicală al persoanelor condamnate este garantat, prin urmare, în caz de necesitate, persoanele condamnate beneficiază în mod gratuit de asistență medicală și de medicamente.

Totodată, potrivit art. 281 alin.(1) Cod de executare, instanța care a judecat cauza în fond trimite hotărîrea privind suspendarea executării pedepsei organului de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul condamnatului. Fiind necesar ca condamnații pe toată perioada de probațiune să se prezinte la organul de probațiune în a cărui rază teritorială se află domiciliul.

În speță, inculpații fiind cetățeni străini, pe teritoriul R. Moldova nu au loc de trai, iar declarațiile din numele lui Gumbatov M. precum că acesta dă acordul ca Orhan H. și Saldiz H. să fie înregistrați temporar în casa de locuit situată în mun. Chișinău, str. B. Vestire 15/1, cei aparține, reprezintă doar simplu acord ca aceștia să fie înregistrați. Din aceste declarații nu rezultă că inculpații vor locui la persoana data. La materialele cauzei nefiind anexate permise de ședere în RM eliberate pe numele acestora, care le-ar atesta dreptul de ședere legală pe teritoriul R. Moldova. Inclusiv și cererea din 29.12.2015 înaintată către Biroul de Migrațiune și Azil de la cet. Orhan H., prin care solicită acordarea azilului politic pe teritoriul R. Moldova, nu este dovadă că aceasta a fost depusă la Biroul Migrațiune și Azil, așa cum nu este indicat numărul de înregistrare a cererii. Precum nici nu este cunoscut faptul dacă va fi admisă cererea data, chiar și în cazul depunerii ei la Biroul Migrațiune și Azil.

Cele nominalizate, denotă că va fi imposibil verificarea executării pedepsei de către inculpați, care în cazul aplicării prevederilor art. 90 Cod penal ar trebui să se prezinte o dată pe lună la organul de probațiune în rază teritorială în care se află domiciliul condamnatului, pe cînd inculpații nu au

loc de trai pe teritoriul RM, iar perioada de probațiune nu poate fi mai mica de 1 an.

Astfel, consideră că prevederile art. 90 Cod penal, precum și cele ale art. 281 Cod de executare nu vor putea fi realizate.

6. Împotriva hotărîrilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocata Cernit Taisia în numele inculpaților, care invocînd temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei hotărîri cu stabilirea pedepsei în baza art. 90 Cod penal.

A menționat că instanțele judecătorești au stabilit inculpaților o pedeapsă inechitabilă, mai aspră decît cea solicitată de către partea acuzării și apărării, necătînd la faptul că s-a invocat aplicarea prevederilor art. 90 CP. Totodată, nu este de acord cu motivarea soluției instanței, care a indicat că inculpații sunt cetățeni străini, nu au loc permanent de trai pe teritoriul RM, ceea ce ar face imposibilă executarea pedepsei condiționate. Însă, instanțele judecătorești nu au prezentat careva probe care ar demonstra imposibilitatea executării condiționate a pedepsei, aceasta fiind bazată pe presupuneri.

Prin urmare, potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

Consideră, că în perioada de probă inculpații vor putea demonstra un comportament exemplar, neîncălciînd obligațiile stabilite de instanță, respectînd ordinea publică.

Astfel, prin neaplicarea art. 90 CP, instanțele au încălcat principiul democratismului, precum și în norma stipulată nu este indicat că în cazul cetățenilor străini acest articol nu se aplică.

La fel, a relatat că pentru executarea pedepsei condiționate, cetățenii străini nu au nevoie de permis de ședere nici temporar, cît și provizoriu, ei execută pedeapsa în baza pașaportului, iar după expirarea termenului executării condiționate a pedepsei părăsesc teritoriul RM sau sunt expulzați. Inculpații nu au venit cu scopul documentării la familie sau la muncă, din care considerente nici nu există necesitatea perfectării unui permis de ședere provizoriu sau temporar pe teritoriul RM.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra

recursului declarat de către avocat, considerându-l inadmisibil, ca fiind neîntemeiat, deoarece recurentul critică hotărîrea contestată sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei, însă instanțele de judecată corect au stabilit pedeapsa inculpatului, ținînd cont de prevederile art. 61,75 Cod penal.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Conform art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, avocatul Cernit T. în numele inculpaților invocă temei de casare a hotărîrilor contestate pct. 10) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci *cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificînd legalitatea hotărîrilor atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că acest temei nu și-a găsit confirmarea în speța dată.

În acest context, instanța de recurs menționează că, instanța de apel a respectat prevederile art. 414-418 Cod de procedură penală, în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, motivîndu-și soluția, care nu contrazice dispozitivul hotărîrii sale, fiind expusă clar.

Totodată, Colegiul reține că autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor lui Saldiz H. și Orhan H., criticînd hotărîrile judecătorești numai în partea stabilirii pedepsei, invocînd că instanțele incorect au dispus aplicarea pedepsei cu închisoarea pentru infracțiunea comisă de inculpați, solicitînd aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, considerînd că inculpaților li se poate oferi o șansă de a se corecta în temeiul art. 90 Cod penal.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat în privința inculpaților

dispozițiile art. 90 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

Totodată, instanța de recurs constată că, stabilirea pedepsei ține de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Legiuitorul stabilește prin lege pedepsele pentru infracțiuni și criteriile de individualizare a lor.

Călăuzindu-se de aceste criterii, instanța de judecată, la stabilirea și aplicarea pedepsei infractorului, realizează voința legiuitorului, și nu a sa.

Potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Totodată pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă să contribuie la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă nici pentru corectarea infractorului, nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76 – 77 Cod penal.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se

stabilește avînd în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvîrșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Sanțiunea art. 325 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, în baza căruia au fost condamnați Orhan H. și Saldiz H., prevede închisoare de la 3 la 7 ani, cu amendă în mărime de la 4000 la 6000 unități convenționale.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpații potrivit alin. (8) al aceleiași norme au beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

Prin sentința Judecătorei Cahul din 16 decembrie 2015 lui Saldiz H. și Orhan H. în baza art. 325 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, le-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu amendă în mărime de 3000 unități convenționale, fiecăruia, soluție menținută prin decizia instanței de apel.

Totodată instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul invocat de recurent referitor la faptul că instanțele ierarhic inferioare la stabilirea pedepsei inculpaților nu au ținut cont în deplină măsură de circumstanțele cauzei, persoana acestora, precum și nu au luat în considerație că corectarea lor poate avea loc și fără privarea de libertate și nu au stabilit în privința lui Saldiz H. și Orhan H. o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

La acest capitol, Colegiul menționează că în speță, instanțele judecătorești au ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de faptul că infracțiunea comisă de inculpați, potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria celor grave, de motivul acesteia, persoana inculpaților, că Orhan H. este bolnav, iar Saldiz H. are la întreținere un copil minor, anterior nu au fost judecați, au recunoscut vina integral, fiind de acord să fie examinată cauza în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, contribuind la descoperirea infracțiunii, precum și lipsa circumstanțelor agravante.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul consideră necesar de specificat faptul că, potrivit Hotărîrii explicative a Plenului CSJ din 11.11.2013, nr. 8 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale” în pct. 17 se precizează că, instanțele trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave.

O atenție sporită trebuie să se acorde în cazurile stabilirii pedepsei persoanelor declarate vinovate de săvârșirea infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, a coruperii pasive ori active, sau dării ori luării de mită, care, în afară de pericolul social sporit, afectează grav autoritatea și imaginea instituțiilor, organizațiilor publice. Același principiu urmează a fi aplicat și la stabilirea pedepsei pentru infracțiunile de tortură, tratamentul inuman sau degradant, trafic de ființe umane, violență în familie.

Analizând hotărârile judecătorești Colegiul constată că, promisiunea, oferirea sau darea unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin pentru a îndeplini anumite acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, prin sine prejudiciază raporturile de bună credință stabilite într-un stat de drept, or, în speță, infracțiunea comisă de inculpați este reglementată la Capitolul XV Cod penal – *Infracțiuni contra bunei desfășurări a activității în sfera publică*.

În contextul circumstanțelor constatate, instanțele just au considerat că scopul pedepsei poate fi atins prin aplicarea pedepsei cu închisoarea, menționând că în cazul infracțiunilor de corupție noțiunea „gravitatea infracțiunii săvârșite” trebuie de înțeles că aceste infracțiuni, comparativ cu alte categorii de infracțiuni, prezintă un pericol deosebit pentru societate, care se manifestă în structurile autorităților statului, a puterii sau serviciilor publice.

Colegiul remarcă că, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia pînă la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului la faza de urmărire penală și de judecare a cauzei, atitudinea față de infracțiunea comisă, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; comportarea sinceră în cursul procesului, recuperarea prejudiciului material și moral.

Conform textului alin.(1) art.90 Cod penal instanța numai motivat poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului cu concluzia că acesta se poate îndrepta fără executarea reală a pedepsei închisorii, motive care trebuie indicate în sentință. În plus la cele menționate instanța de judecată va ține samă de trecutul vinovatului, mediul în care trăiește, modul de comportare la locul de muncă, în familie, în societate etc.

Astfel, inculpații au avut un rol determinant la comiterea infracțiunii, faptele comise de Saldiz H. și Orhan H. au fost săvârșite contra activității normale și legale a Poliției de Frontieră „Giurgiulești-2”, circumstanțele în speță, relevă că ei au fost cei care au propus, promis, oferit și dat unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin, adică au realizat pînă la capăt coruperea activă. Prin urmare, instanțele au respectat cerințele de motivare referitor la procedura executării pedepsei de către inculpați.

Așadar, Colegiul constată că, pedeapsa închisorii și modalitatea de executare a acesteia aplicată lui Saldiz H. și Orhan N. de către instanța de fond, menținută de cea de apel, a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încît aceștia să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blînde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În privința argumentului avocatului în numele inculpaților referitor la faptul că instanțele judecătorești prin neaplicarea art. 90 Cod penal au încălcat principiul democratismului, instanța reține că sub acest aspect instanța de apel corect a indicat că potrivit art. 5 Cod penal, persoanele care au săvârșit infracțiuni sunt egale în fața legii, sunt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. Astfel, cele indicate de recurent, urmează a fi considerate declarative și inadmisibile.

Cît privește temeiul că instanța de apel greșit a motivat soluția că după executarea pedepsei inculpații ar putea fi expulzați de pe teritoriul RM, iar părții apărării nefiindu-i clar care este legătura cauzală dintre solicitările aplicării prevederilor art. 90 Cod penal cu probabilitatea că după executarea pedepsei condiționate, inculpații ar putea fi expulzați de pe teritoriul țării, precum și cetățenii străini nu au nevoie de permis de ședere nici temporat, cît și provizoriu, aceștia execută pedeapsa în baza pașaportului, Colegiul

conchide că, instanța a indicat că inculpații sunt cetățeni străini, aflați pe teritoriul RM unde au comis o infracțiune gravă, iar în cazul în care s-ar fi aplicat dispozițiile art. 90 CP, urma a fi luat în considerație și alte circumstanțe, referindu-se la prevederile art. 281 alin.(1) Cod de executare precum și de Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

În acest context, instanța de recurs notează, că chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare a executării pedepsei.

Prin urmare, recurenta critică măsura de pedeapsă aplicată lui Saldiz H. și Orhan H., ca fiind una prea aspră, astfel, în opinia acesteia, s-a comis o eroare de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, însă eroarea stipulată în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs, nu persistă în speță, deoarece instanța de apel just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, precum și a făcut o individualizare a pedepsei în concordanță cu prevederile legii.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Cernit Taisia în numele inculpaților Saldiz Habib și Orhan Hassan, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 16 februarie 2016, în cauza penală în privința lui *Saldiz Habib și Orhan Hassan*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Constantin Alerguș

Ion Guzun